

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/692/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210836
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210836.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/260/2012-34 zo dňa 30. januára 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu škodu, ako aj nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Liptovský Mikuláš. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že v exekučnej veci (navrhovateľa ako oprávneného) vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým pod sp. zn. Ex 13282/2009 exekučný súd nerozhodol o žiadosti oprávneného o udelenie poverenia v zákonnej 15-dňovej lehote, ale s omeškaním viac než 17 mesiacov. Konštatoval, že medzi účastníkmi nebola sporná okolnosť podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Nadväzne, v čase rozhodovania prvostupňového súdu už uplynula lehota na jej vybavenie.

Okresný súd vychádzal zo zistenia, že v exekučnej veci tamojšieho súdu pod sp. zn. 8Er/1114/2009 bola dňa 28.12.2009 exekučnému súdu predložená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Na výzvu exekučného súdu z 14.1.2010 súdny exekútor dňa 29.1.2010 oznámil, že oprávnený „zmluvy o úvere súdu predkladať nebude“. Neskôr exekučný súd vyzval (priamo) rozhodcovský súd na predloženie rozhodcovského spisu a dňa 26.11.2010 exekúciu zastavil z dôvodu, že exekučný titul priznáva plnenie, ktoré je nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi.

V rámci právneho posúdenia súd I. stupňa východiskovo vymedzil nesprávny úradný postup ako porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonnej lehote a s poukazom na závery rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (I.ÚS 16/2002) konštatoval, že samotné nedodržanie zákonných lehôt automaticky neznamená prieťahy v konaní. V okolnostiach súdnej veci uviedol, že exekučný súd konal plynulo a bez zbytočných prieťahov, predovšetkým vzhľadom na skutočnosť, že prílohou žiadosti o udelenie poverenia nebol rozhodcovský spis, ani zmluva o úvere, ktorú navyše oprávnený odmietol na výzvu súdu predložiť. Súčasne z dôvodu spotrebiteľského charakteru právneho vzťahu medzi oprávneným a povinným posúdenie zákonnosti plnenia a vykonateľnosti

rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu vyžaduje osobitnú právnu úvahu, čomu nasvedčuje aj reakcia zákonodarcu, ktorý vylúčil rozhodcovské rozsudky z aplikácie ustanovení o lehote na vydanie poverenia.

Z opísaných dôvodov dospel prvostupňový súd k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ohľadne existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Rovnako za nepreukázané vyhodnotil i ďalšie podmienky/atribúty predmetného zodpovednostného vzťahu - vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

O trovách konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1, 2 O.s.p. tak, že v spore úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, lebo si tento procesný nárok neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie, Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie. V danej spojitosti okresnému súdu vytýkal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo podľa odvolateľa k degradácii zásady kontradiktórnosti konania.

Namietal, že konajúci súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval predloženú žiadosť o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Následne vykonal pojednávanie, na ktorom v neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Zároveň však odvolateľ prvostupňovému súdu vytýkal, že nemohol rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Pokiaľ totiž vnútroštátny súd dospel (na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania. Upozornil, že okresný súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Osobitne zdôraznil, že pokiaľ odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal okresný súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie. Odvolateľ označil meritórne rozhodnutie taktiež za predčasné z dôvodu, že konajúci súd nevyčkal na právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Navrhovateľ (opakovane) poukázal na svoje tvrdenia o tom, že konajúceho sudcu, bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva.

Vo vzťahu k vecnému posúdeniu uplatneného nároku odvolateľ vytýkal súdu prvého stupňa viacero omylov, z ktorých „príkladmo“ uviedol konštatovanie, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za významné považoval nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil.

Okresný súd ignoroval všetky tvrdenia o vzniku škody z titulu administratívnych (v širšom význame) nákladov. V tejto časti považoval odvolateľ rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nie je totiž zrejmé, akou úvahou okresný súd dospel k jednoznačnému presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Za neakceptovateľný stav označil navrhovateľ postup, kedy súd svoje rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v rámci ktorých vystupuje identicky navrhovateľ a odporca.

Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník - povinný. Pravým právnym titulom je totiž nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Dodal, že hodlal prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, predložiť dôkaz o výške majetkovej škody, okresný súd však dokazovanie neprípustne skrátil a nepoučil navrhovateľa podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

V spojitosti s uplatnenou nemajetkovou ujmom podľa odvolateľa súd vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Napadnuté rozhodnutie preto považoval za vnútorne rozporné. Okresný súd na jednej strane zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, pričom pre túto nečinnosť nenašiel žiadny objektívny ospravedlňujúci dôvod, na druhej strane však porušenie práva nekonštatoval.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastňou - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť. V tejto súvislosti sú potom jeho ďalšie tvrdenia i námietky dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Vyjadrenie odporcu bolo prvostupňovému súdu doručené až mesiac po vyhlásení rozsudku. Tým je vyvrátená zásadná odvolacia námietka navrhovateľa, že sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam protistrany. Postupu v konaní nezodpovedá ani námietka o absencii poučenia v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.; dotknuté poučenie bolo súčasťou predvolania (č.l. 30 spisu) doručeného právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 20.1.2014.

Bezpredmetnou je námietka odvolateľa o neprípustnom konaní vylúčeného sudcu. Zodpovedá totiž doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyhlúčení. Odvolateľ ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Nesprávnym je tiež tvrdenie navrhovateľa o predčasnosti meritórneho rozhodnutia z dôvodu, že konajúci súd nevyčkal na právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. V súdnej veci nebol takýto návrh podaný, preto neexistuje rozhodnutie, na právoplatnosť ktorého by bolo/mohlo byť potrebné čakať.

Nenáležitou je i požiadavka odvolateľa, že v prípade, ak sa odporca k návrhu nevyjadril, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Je výlučne vecou procesnej autonómie odporcu, či sa k podanému návrhu vyjadrí a nadväzne je vecou posúdenia listinných dôkazov konajúcim súdom, či predstavujú podklad pre pozitívne rozhodnutie o uplatnenom nároku. Samotné nevyjadrenie sa odporcu nepochybne bez ďalšieho neznamena povinnosť súdu rozhodnúť pre zmeškanie.

Neopodstatnenými sú tvrdenia odvolateľa, že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní je zrejmé, že dokazovanie bolo vykonané (aj) oboznámením kópie exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 18Er/1516/2011, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č.l. 39 a nasl. spisu).

V súvislosti s uplatnenými „vecnými“ odvolacími námietkami je potrebné poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie jeho odvolania. Je pritom zjavné, že (nepochybne aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na rôzne súdy) hmotnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnym dôvodom, na ktorom je založené napadnuté rozhodnutie. Zo strany navrhovateľa ide zjavne len o púhu sumarizáciu odvolacích dôvodov z množstva súdnych konaní, ktoré proti odporcovi vedie.

Nadväzne platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Je preto výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k nosným právnym dôvodom, na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie - povaha rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu v spotrebiteľských veciach vyžadujúca osobitné právne posúdenie, neúplnosť žiadosti o vydanie poverenia a následná obštrukcia zo strany oprávneného pri žiadosti exekučného súdu o jej doplnenie - odvolateľ nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek konkrétnu protiargumentáciu. Uvedené

v spojitosti s viazanosťou odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) nevyhnutne vedie ku konštatovaniu vecnej správnosti meritórneho výroku napadnutého rozsudku. Zároveň je z uvedeného dôvodu v rozpore so skutočným obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia i odvolacia námietka, v zmysle ktorej okresný súd zistil, že o návrhu alebo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote a pre túto nečinnosť nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod.

Vo svetle týchto skutočností je nenáležitým tvrdenie navrhovateľa o neakceptovateľnosti takého postupu súdu, ktorý vytvára odôvodnenie rozsudku formulárovým spôsobom. Naopak, práve navrhovateľom predložené odvolanie je totiž svojou zmätočnosťou (napr. namieta zároveň okolnosť, že súd nevykonal pojednávanie, ako aj okolnosť, že pojednávanie vykonané bolo) ako aj odôvodneniu rozsudku nekorešpondujúcim obsahom (napr. zásadný nesúhlas odvolateľa s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávku zapríčinil dlžník, resp. so záverom okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt - takéto tvrdenia však okresný súd ani nevyslovil) ilustráciou nesprávneho šablónovitého/typového podávania odvolaní.

Vo vzťahu k námietke, že dôležitým je nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil, odvolací súd dodáva, že táto úvaha neobsahuje žiadne konkrétne tvrdenia o porušení povinností exekučného súdu pri doručovaní poverenia. Predovšetkým však nezodpovedá tvrdeniam prezentovaným v návrhu, kde navrhovateľ skutkový základ uplatneného nároku založil na zákonnej povinnosti exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní.

Za danej situácie, kedy nebol navrhovateľom preukázaný ani prvý z kumulatívnych predpokladov zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, sú z hľadiska procesnej ekonómie ďalšie námietky odvolateľa smerujúce proti záverom okresného súdu k ďalším podmienkam predmetného zodpovednostného vzťahu bezpredmetné.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok v meritórnom výroku ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.